

ගිනියම්

ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍ය කෘතිය - වැඩිහිටියන්ට පමණයි

10

අවසන්
කොටස

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතුණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතුණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතුණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතුණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවෙයි. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘති

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්ති (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්බාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පළකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිඳුම ඉවත් කොට පළනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

මුතු මැණිකෙගේ මෙන්ම සඳාගේ හිතත් සෙංකඩගල ගමනෙන් සතුටුවිය. වැඩියමක්ම දළදා මැදුර වැඳ පුදා ගැන්මෙන් හා පළමු දුම්රිය ගමනෙන්ය. සෙංකඩගල නගරයේ සිරියෙන්ය. එහි ආටොපයෙන්ය.

වෙලහෙළඳාම දිනකින් අභවර උවත්, තවත් දියණියක් ඔවුනට සෙංකඩගල නගරයේ නවතින්ට වූයේ මුතුමැණිකෙගේ හා සඳාගේ කඩපිල් සචාරිය නිසාවෙන්ය. මෙය පොදු ගැහැණු ගතියක් නිසාවෙන් ජයතුට හා සේනටත් තරඟවක් නැත. එහෙත් තෙවන දිනයේ ඔවුන් මාතලය බලා එන්නට දුම් රියට ගොඩවුනේ, මංගල්‍යට අවැසි සියළු සකලමණාවන් උවමණාවටත් වඩා සපුර ගනිමින්ය.

"ඇඟපටත් ආමාරුවේ බැරුවා..." මාතලේ සිට පැමිණි කරත්ත පෙළ ගමට පැමිණියේ අළුයම් ජාමයේය. සියල්ල අස් පස්ව පිලිවෙලක් වී කෙටි නින්දක් ලද සේන ජයතු සොයා පැමිණියේ හවස් ජාමයේය.

"මං එන්ට කියලා හිතාන උන්නේ.." ඔහු කීවේ කුමක් දැයි ජයතුට සැකක් නැත.

"අස් පස් කොරගෙන ඉවැයි...?"

එවිටම මුතුමැණිකේ නිවස තුලින් බරාදයට ආවේ, ආවේ කවුරුන්දැයි කියා සැකහැර ගන්නටය. ගම් තුලාවේ ගැහැණියක් නම්, සෙංකඩගල ගමනේ උජාරුව පෙළහැර පාන්නන්ටය මේ ගැහැණු හිතය.

"ආ ගමන්ම මහංසියක් නොබලා අභවරක් කොරලා ඩිංගක් ඇහැ පියාගත්තා" මේ ගමනෙන් පසුව ඇයට මුතුමැණිකෙව වෙනදාට වඩා හිතවත්ය. නොමනා විහිලු තහලුවෙන් ඇය වෙනදට වඩා කිට්ටුය.

"හිතැවුවේ ඇඟපතේ අමාරුව ගැන.." ජයතු පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒකනං හැබැවි.., ඇඟපත තලා දැමීමා වයේ.." අපහසුව දුම් රිය ගමනේ නොවේය. මාතලේ නගරයේ සිට ගමට පැමිනී කරත්ත ගමනේය.

"දඩමස් ඩිංගක් කටගැස්මට හදාගත්ත නං හොඳා වයේ.." ජයතු එය එකීවේ මුතුමැණිකෙගේ මුහුන දෙස බලා නොවේය.

"දැන් නොවැ දෙන්නා වැටහුනේ.., මේ කුරුමාණම් අල්ලනේ මොකටද කියලා.. අපිටත් ඇඟ පතේ රුදාව ඇතුලා.." මුතුමැණිකේ නැගුවේ නෝක්කාඩුවක්ම නොවේය.

"එහෙනං මොකැ... ඩිංගක් හවස් යාමේ මෙහෙට්ට ආවනං අහවරයි.." පෙර ඔහුගේ නිවසේ නිසාවෙන් මෙවර තම නිවසේ සැලකීම යුතුකමය. ජයතු සේන දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"දැන් මේ ටිකට කී දෙනෙක්නං ගැටුවද ගමනේ තතු අහංට..?" උදයේ පටං ආ ගණන සැදවූව කළ, සැදෑ වෙන්න වෙන්න සෙංකඩගල තතු අහන්නට, ගමේ ගැහැනුන් රොතුපිටින් එන්නට කියයන ඉඩ වැඩිය.

"ආයෙ හනවා... තේ මුටිය ලිප තියලම ඉවරයක් නැතුලා... උන් එනේ මේ පඩුර දැමිද අහලා හිත සනහා ගන්ටමත් නෙමෙයි නෙව..?" ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. සදාටත් මෙදින බේරිලක් නැත. සේන ඇගේ කතාව අනුමත කළේය.

"ඒක තමා එහෙදිම මං කියැවුවේ.., අතට දෙන්ට මොනවැයින් හරි ගන්ට ඕන ය කියලා.., උන් එන්නේ ඒක බාලාන" මුතුමැණිකෙට වත් සදාටවත් ඒ ගැන තරහවක් නැත. එය ආඩම්බරයක්ය. මුතුමැණිකේ දුර දිග බලා සිල්ලර ආටෝපයන් ගෝණියක් දෙකක් ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අපි දැන් මේ කී ගමණක්ද.., මුල සංදියේ දහා පහාළොස් දෙනෙක් ආවා මිසක්කා ඊට පස්සෙ එකෙක් ආවැයි..? ගැණු කියන්නේ ගැණුම තමා.." ජයතු පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒක එහෙම තමා.. ගමෙන් ඉස් ඉස්සෙලා සෙංකඩගල වැන්දේ අපි දෙන්නා. ආයේ උජාරුවයි තමයි.." මුතුමැණිකේ පෑවේ නෝක්කාඩුවක්ම නොවේය.

"කෝක කොහොම උනත් අපිට වැඩක් නැතුලා.... ඩිංගක් සැරට කටගැස්මක් හැන්දෑවෙනකොට හදලා දුන්නං අහවරයි.."

ජයතු අසුනෙන් නැගිටේ අහස දෙස බලමිත්ය. තවත් හෝරාවකින් සැදෑ කරුවල වැටෙන්නේය. ඇහපත ඩිංගක් හෝද ගත්ත නම් හොඳය.

"කියැවුවේ ගෙයි නිදහසක් නෑ කියලා නෙව..." මුතුමැණිකේ එය කියන විටම ගම් තුලාවේ ගැහැණිය කඩුල්ල පණින අයුරු ඇත තියා ජයතුටත් පෙනින.

"කොහොම උනත් කමක් නැතුවා... මං ඩිංගක් ඇහපත හොඳ ගත්ට යනවා.." ජයතු නිවස පිටුපසට ගියේ, හිතේ ඇති දේ මෙදින ඉටු වුන හොත් මණරම් යැයි හිතමිත්ය.

"හැදෑ කොරේ හේන දිහා හොඳා.., මේ පෙරහැර වයේ ගෙදෙට්ට එන්ට තියාගත්තම නිදහසක් නැතුවා. ආන් එකියක් මදිවට තව එකියකුත්.." එකියක් කඩුල්ල පැත්තා පමණි, ඇය නිවස අසලට එන්නට පෙර තවත් එකියක් කඩුල්ල පණින දෙස මුතුමැණිකේ බලා සිටියේ ආඩම්බරයෙන්ය.

සැදෑ කරුවල යන්නමෙන් වැටෙන විට සිවු දෙනාම හේන් පැලතුලය. සුද්දාගේ විදුරු මත්පැන් බෝතලයට ගැලපෙන්නට, මුතුමැණිකෙගෙන් දඩමස් කටගැස්මක්ය. සඳාගෙන් සෙංකඩගලින් ගෙනා යහමෙන් මිරිස් හා ලුණු දැවටුන දැවිල්ලක්ය. ගතේ වෙහෙස නිසාවෙන් සිවුදෙනාම ඇහපත සෝදගත් නිසාවෙන් නැවුම් පෙනුමක්ය. තරඟයට මෙන් සෙංකඩගලින් ගත් සුවද විලවුන් පුසුඹය.

"එහෙනං ඕන්..." ජයතුගේ අතින් "ටිරිකිස්" ගා විදුරු බෝතලයේ මුඩිය විවර වුනේය.

හෝරා කාලක් ගෙවෙන විට සතුවු සාම්ච්චියෙන් බෝතල් කාලක් සිවුදෙනා මතින් හිස්වය. ජයතුට හා සේනට වගක් නැතත්, රංමැණිකෙට හා සඳාට නම් යන්නම් සිහිං මත් බවේ කිතියක්ය.

"මේන් අපේ අක්කා කියැවුවා..., දෙවෙණි ගමනත් එහෙම තියමුය කියලා" සඳා ප්‍රේත සෙංකඩගලින් ගෙනා ලුණු මිරිස් යහමෙන් තැවරුන කැරලි පිටි කට ගැස්මටය.

"වෙන්තේ බින්න බැහිමක් තමා..., ඒත් දවසකට දෙකකට වත් කැන්දාන යන එක හොඳා.."

විවාහයෙන් පසුව පුලස්ථ ඉන්නේ මලිතිගේ නිවසේ බව හැබෑය. එහෙත් ගම්මු හමුවේ බින්න බැසිම මඳ අවනම්බුවක්ය. වාරිතොට වත් කැන්දන් යාම හොඳය. නිවසේ ඒ සතුව සමරන්නට සේනත් කැමතිය.

"මං මේ නිකමට නොවැ කියවුවේ.. ආයේ කොහේ කොහොම උනත් මොකැ..." මුතුමැණිකේ දෙවන වටයේ, අන්තිම මත්පැන් කොටහා හිස්කොට කටගැස්මේ රසය බැලුවාය.

"ඒක හැබෑව දැන් ආයේ කොහේ කොහොම උනත් මොකැ" සඳාත් මුතුමැණිකේ ලෙසම කළත්, ඒ වගක් කීවේ ජයතු දෙස යටස් බැල්මක් හෙළමින්ය. ඇය කළේ දුම් රිය ගමනෙදී ජයතු හා වූ රහස් කතිවතක්, ඔහුට නැවත සිහිකිරීමක්ය.

සඳා හා ජයතුගේ පළමු එක්වීමෙන් පසුව මේ ගෙවෙතේ දොලොස්වෙනි දවසය. සෙංකඩගල ගමණ නිසාවෙන්, ජයතු කායීබහුල වූ බැවින්, දෙදෙනාට නිදහස් ඉඩක් නොලැබින.

හිතේ පැතුමක් ඇතත්, සේනට මුතුමැණිකෙටි කිට්ටු වෙන්නට ඉඩක් නොලැබිණ. එහෙත් මේ සෙංකඩගල ගමණෙන් පසුව දෙදෙනා අතරෙන් වෙනදාට වඩා ලෙංගතුවක් ඇත්තේය. මුතුමැණිකෙගෙන් ඉහියක් නොමැති නිසාවෙන් සේන මුතුමැණිකෙට කිට්ටු වෙන්තේ පරිස්සමටය.

සේනගේ මේ පිම්ම මුතුමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. ජයතු මුතුමැණිකෙව, ඇගේ කැමැත්තකට නිදහස් කරේ, සඳා සමඟ රති සුවය විඳි පළමු දවසේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගෙන් එයට යහපත් පිළිතුරක් නොලැබීම ගැන ජයතු ඉන්නෙත් කනස්ස්ලුවෙන්ය. සඳා දුම් රිය ගමනෙදී ජයතුගෙන් ඉල්ලුවෙන් සේනට එය ඉටුකොට දෙන්නට යැයි කියාය.

එහෙත් සැබෑව නම්, සේන කෙරෙහි එවන් හිතක් මුතුමැණිකෙට නැති වීමය. ඇයගේ හිතට සේනව ගිනියමට නොදැණීමය. එහෙත් ඉදිරියේ දෙපසේ වෙන බැඳීමට තම අකමැත්ත සුභ නැත. ජයතු හා සඳාගේ හිතටත් නිදහසක් දැන්නේ තම ක්‍රියා කාලපය මතය. හිමියාගේ ඉල්ලීමත් එක හෙලා ඉවතලිය නොහැක. "ඔන්න ඔහේ ඉඩ අරිනවා.. ආයේ අවැඩක් වෙනවා කියැලයි" මුතුමැණිකේ එය සිතුවේ සෙංකඩගල මාළිගය වැදපුදා ගන්නට ගිය වේලේය. සඳාට ජයතු හා එක්ව පහනක් දල්වන්නට බැරිව තැවෙන වග දැණුන වේලේය.

එබැවින් සෙංකඩගල ගමනෙදී මුතුමැණිකේ සේනට තරමක් කිට්ටු වූවාය. සඳා හා හිමියාට ඉඩක් දී, ඇය සේන සමඟින් විටෙක කඩපිල් තුලට රිංගුවාය. හිතට දැනෙන්නට යමක් කතා බහේ යෙදුනාය. දුම් රියේ එක අසුනක ඉඳ ආවාය.

එහෙත් අහඹුවෙන් මිසක්, හිතා මතා දෙදෙනාට දෙදෙනා අතරේ ස්පර්ශයක් නොවින. මේ බැඳියාව ගැන විවෘත කතා බහක් නොවින. එහෙත් තමන් දෙදෙනා නැති තැන තුරුළුව ඉඳ, තමන් දුටුව විට දුරස් වූන සඳාට හා ජයතුට, දෙදෙනාම එකතු වීහිළු තහළුවක් නොකරාමත් නොවේය.

"කොහොමෙයි සෙංකඩගල හිටිය සුද්දිලා ඇතියෝ.. අපි ලභින් හිටියට ඇස් තිබ්බේ උන් දිහාවට.." මුතුමැණිකේ මේ නැගුවේ නෝක්කාඩුවක් නෙමෙය. මේ බැඳියාවට එක් පියවරක්ය.

"ආයේ මොකෑ අපි අඳ වෙලෑ යෑ... එහෙවුවට දුටුවම දෑස නොයන්ට අපි නපුංසකයෝයෑ.." මුතුමැණිකේ එය කීවේ තමාට වග ජයතු දන්නේය. එලෙසම ඔහුගේ හිතට සහනයක් ද දැණුනේ, මුතුමැණිකේ මේ කතා බහක් ඇඳ ගත්තේ යැයි දැයි කියා, ජයතු ඇගේ පළපුරුද්දෙන්ම දන්න නිසාවෙන්ය.

"බාග හෙළුව වෙන්ටෑ කියන්ට ඇත්තේ...?" සඳානම් ඒ පැණය ජයතුගෙන් ඇසුවේ නොක්කාඩු හිතෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.... එහෙවුවට ගැණියෙක් දුටුවම ගිනියම් නොවෙයැයි...." සේන ඒ වගක් කීවේ යටසින් මුතුමැණිකේ දෙස බලමිනි.

"ඒක තමා එහෙනං සෙංකඩගල ගමණ අහවරක් වූන කොට අපට විසුමක් නැතිව තියෙන්ට ඇත්තේ..?"

මුතුමැණිකේ කීවේ මේ ගමණ නොවේය, හිමියන් දෙදෙනාගේ පෙර ගමන් වාරයන්ගෙන් පසු, ඔවුනගේ ගිනියම ගැනය. මුතුමැණිකෙ ඒ පැනය ඇසුවේ නම් සෙන දෙස කෙලින්ම බලාය.

"මුසාවක් මොකට... එහෙවුවත් දැක, දැක, තුන් හතර දිනක් වේලිව්වකොට හිතට ගිනියමයි.." මුතුමැණිකේ පැනය නැගුවේ සේනගෙන් උවත්, ජයතු ඇගේ පැනයට පිලිතුරු බැන්දේ වෙන කිසිවෙකටවත් නොව මේ කතා බහේ ගිනියම උදේසාය.

"කියැවුවේ අඳ ගැන නෙමේ වෙන්ටෑ..?" මුතුමැණිකෙ තවත් මත් පැන් බිඳ තොලගැවාය.

"අඳ කියලත් මේ.. වෙනසක් නැතුවා.." ජයතුත් ඒ වගක් කීවේ, පුරාවගත් මත්වතුර බඳුනෙන් අඩක් හිස්කොට, කටගැස්මත් රස කරමිනි.

"එහෙනං ඉතිං අපිට කියලත් අද වෙනසක් නැතුවා.., නැද්ද නහා...?"
මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් බැලුවේ සඳා දෙසය.

"හම්...." සඳා, ජයතු හා සේන දෙස යටසින් බලා පෑවේ සිනහවක් පමණක්ය.

"එහෙනං ඉතිං ආයේ මොකෝ.. ඉන්නේ අපි අපේම උන් වෙච්ච කොට.."
වේලාව හරිය, මුතුමැණිකෙගේ හිත දැන් ජයතු දන්නේය. ජයතු පෑවේත්
සිනහවක්ය.

"එහෙනං ආයේ.. අපටත් මොකෝ... නැද්ද නහා...., දැන්තං දාඩියත් උනලා
හිසත් නිකත් මොකද්දෝ වෙලා වයේ.." මුතුමැණිකේ එලෙස සිනහවෙන් කියා
හොරහිං බැලුවේ සේන දෙසය. ඒ තම උඩු හැට්ටයේ ගැටයක් මතට දැන ගෙන
එමිත්ය.

"මෙනන පිට උන් ඉන්න වැයි... දැන් ආයේ දෙන්නට ඕන හැටියට මොකැ
ඉන්නට බැරි.." ජයතු හොරහින් බැලුවේ සෙන දෙසය, පසුව සඳා දෙසය.
ඉහියක් කළේ හැට්ටයෙන් නිදස් උඩුකයෙ සුවය පැතිමය.

"මේ..., මේ..., කමක් නැතුවැයි...?" මුතුමැණිකෙගේ උඩු හැට්ටයේ ගැටක්
ලිහිල්ව, දැන් තනපටත් යාන්තමට මතු වය. එහෙත් සේන නිසාවෙන් සඳාට
සියුම් විලියක්ය. අවසරය පැතුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"දැන් ඉතිං අපි අතරේ තවත් වහෙන් ඕරො කතා බහක් මොකට...?
අක්කංඩ්ගේ හිතේ මට මනාපයක් තිබ්බා නැතා, කෝක උනත් කමක් නැතුවා..
මයෙන් දෙන්නට බාදාවක් නැතුවා"

ඉවසුවා මේ හොඳටම ඇතිය. තවත් වහෙන් ඕරො කතා බහක් වැඩක් නැත.
මුතුමැණිකෙගෙන් තවම ඔහුට අනුබලයක් ලැබී නැත. "අක්කංඩ්ගේ හිතේ මට
මනාපයක් තිබ්බා නැතා, කෝක උනත් කමක් නැතුවා.. මයෙන් දෙන්නට බාදාවක්
නැතුවා " ඔහු ඒ වගක් කීවේ නම් මුතුමැණිකෙට නොක්කාඩුවක් ලෙසටය.

"මට මලයා නොක්කාඩුවක් වෙන්ටෑ ඔය කියන්ට ඇත්තේ..?" මුතුමැණිකේ මද
වේලාවක් ඔහුගේ දෑස දෙස බලා සිටියාය. ඔහුගෙන් පිළිතුරක් නැත.

ඔහුගෙන් පිළිතුරක් නොමැති තැන මුතුමැණිකේ කළේ කිසිවෙකුත්
නොසිතුවක්ය. ඇය උඩු හැට්ටයේ ඉදිරිපස විවරකොට, සේන අසලින් ඉඳ ගත්තේ,
සඳාටත් ජයතුටත් සිනහවක් පාමිත්ය.

හැට්ටය විවරව, මුතුමැණිකෙගේ තනපටෙන් වැසි ඇති ලැමද දකිත්ම, සේනගේ හිත ගැස්සින. හේන් වැඩට ඇය අත් රහිත හැට්ටයක් ඇද, තන් ඉස්මත්තාව විවර කොට සිටිනවා දැක ඇතත්, මෙලස ඇගේ ලැමදේ හැඩ මෙතරම් නිදහසක සේන මේ දුටුවාමය. ඔහුට එක්වරම සිහිපත් වුනේ, සිගිරි කැලයේ ඇත තියා පළමුවරට දුටුව මුතුමැණිකෙගේ මහා හෙළුවය.

"නෑ මේ..., මේ..., එහෙමට කියැවුවේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙගේ මේ ක්‍රියාවෙන් සේනගේ පෙර තිබුණ දහසිරිය ගිලිහින.

"කමක් නැතුවා... දැන් ආයේ ආඩපාලි කියන්ට දෙයක් නෑ නොවැ..?" මුතුමැණිකේ නිතඹ කිට්ටු කොට ඔහුට තවත් දැවටුණාය.

මුතුමැණිකේ සේනට කිට්ටු වෙත්ම සඳාගේ හිත ගැහින. ඔහු තම හිමියාය. තවත් ගැහැණියක් හැට්ට දෙපළ විවරකොට ඔහුගේ වත් දැවටෙන්නේය. සඳාගේ හද ගැස්මත් තීවාර වුනේය. ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටිය නොහැකි තැන ඇගේ දෑස පහතට බරවුනේය.

සඳාගේ හා සේනගේ මේ අපහසු බව මුතුමැණිකෙට මිහිරක්ය. හිතට සිහි ගිතියමක්ය. "උඹටත් දැන් හැට්ටයක් ඕනෑ නෑ නොවැ..?" මුතුමැණිකේ තම හැට්ටය ගලවා පසෙක දැමුවේ සඳා දෙස බලමින්ය.

මුතුමැණිකේ හැට්ටය ගලවත්ම සේනගේ දෑස ඇදුනේ ඇගේ ලැමද වෙතටය. හිරට ඇති තනපටෙන් ඇගේ දෙපියරු මතුව ඇති අපුරුව වෙතටය. ඇගේ ලැමදේ පැහැය වෙතටය. "ඒ කාලේ මෙවුවා තිබ්බේ හිව්වමට" එකළ මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි දෙතන් සිහි වුන නිසාවෙන්, ඔහුට මෙදින මුතුමැණිකෙගේ ගෙල සරසා ඇති මුතුපොට නොපෙනුනේය.

මෙවන් සිවුකොණ් බැදිමක අසම්මත මිහිර, සඳා විඳ තිබුනේ ජයතු හා මුතුමැණිකෙගේ කතා බහෙන්ය. ඇයටත් අවැසි වූයේ ඒ මිහිර විඳින්නටය. ඇය ජයතුව මීට බෙළඹුවේ එබැවින්ය. එහෙත් මෙම ඇසුරෙන් හිතට දැණෙන බිය, විලිය හා ගුප්තබ්‍රස්සාවේ දරුණු බව ඇයට වැටහුනේ මෙවලේය.

හිතුවාට වඩා මේ ඇසුර බියකරුය. හිතට දැණෙන විලිය හා ගුප්තබ්‍රස්සාව වැඩිය. තම හැට්ටයේ ගැටදෙකට දැන ගියත් "වැහැක්.. අපරාදේ මෙහෙවුවකට හිතය කියලා කියැවුවේ..." හිමියා ඉදිරිපිට, තවත් පුරුෂයෙකු හමුවේ මෙවන් හැසිරීමක් ඇය මෙනුවක් කොට නැත්තේය. හිතත් "සට..., සට.." හඬින් ගැහෙන්නේය. සඳාට නැවතත් බැලුනේ සේනගේ දෑස දෙසය.

"මෙතන මං නොහිටියනං මෙලභකටත් එක වතක් ඇගේ නැතුවා කියලා මං නොදන්නවා නෙමෙයි..., දැන් ආයේ මොකද මොකට තවත් අවසරයක්...." සේන ඇයට අවසරයක් දුන්නේ නම් මුතුමැණිකේ කිට්ටු වූ නිසාවෙන්ම නොවේය.

හිමියාගේ අවසරය ඇතත් සඳාගේ හිත විලිබවෙන් ගැහෙන්නේය. "දැන් කොරන්ට දෙයක් නැතුවා" සඳා ගැහෙන දෑතෙන් හැට්ටයේ එක් ගැටයක් ලිහුවේය. එහෙත් හැට්ටයේ අනෙක් ගැටය වෙත ඇගේ දැන නැවතත් ගැහෙමින්ය. ඇයට නැවතත් ඉබේටම බැලුනේ සේන දිහාවය.

තවත් පුරුෂයෙකු හමුවේ, තම අනුබලයෙන්, තම බිරිඳගේ හැට්ටයේ ගැටයක් ලිහි ඇත්තේය. ඔහු තමා ඉදිරියේම බියක් සැකක් නැතුව ඇගේ දෙතන් ඉස්මත්තේ හැඩය විඳින්නේය. ඇයට අනුමැතිය දුන්නත් දැන් සේනගේ හිතත් මේ අසැබියෙන් නලියන්නේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන සේන බිරියගේ බැල්ම වලකා ගන්නට, ඇය අසලින් සිටින පර පුරුෂයාගේ දෑස දෙස බැලුවේය.

සඳාගේ හා සේනගේ මේ නුහුරු බවෙන් ජයතුටත් දැඩි මිහිරක්ය. බිරියක් හිමියා ඉදිරියේ තමාවෙනුවෙන් වත උනා දමන්නේය. ඔහුත් තම බිරිඳගේ ඒ වලක්කම දෙස රහා කරමින් බලා සිටින්නේය. ජයතුගේ ලිඟුවත් හිතට දැණෙන මේ මිහිරෙන් නලියන්නට ගත්තේය.

"ආයේ අරකිට තමංගේ මිණිහා ඉස්සරහා කියලා වගක් තිබ්බැයි..., ඔය උනා දැම්මේ සුටුස් ගාලා.." තම හිමියාට දැවටෙමින් ඉන්නා ස්ත්‍රීය කෙරෙහි සඳාගේ හිතේ අහඹුවෙන් තරඟවක් උපන්නේය. "ඒකිට ඒකීගේ මිණිහා ඉස්සර හොඳානං..., මට මොකද නරක..?" ඒ තරඟව, හැට්ටයේ තෙවන ගැටයක් ලිහා දමන්නට සඳාට දිරියක් දුන්නේය. එහෙත් ඇය තෙවන ගැටය ලිහුන නිසාවෙන් දෙපසට වුන හැට්ට දෙපළු නැවත එක්කාසු කොට අල්ල ගත්තේ, හිමියා ඉදිරිපිට වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ නිසාවෙන් ගැහෙන හිතෙන්ය.

හැට්ට දෙපළු විවරව සඳාගේ ලැමඳ මතුවෙන දෙස බලා සිටියේ ජයතු පමණක් නොවේය. මේ නිමෙශය එන තෙක් සේනත් බලා සිටියේය. එහෙත් හැට්ට දෙපළු විවර වෙත්ම හිත කඩා හැලුනේ නම් සේනගේය. ඒ වෙත කිසිවක් නිසා නොව, ඇය මෙදින තමා ගෙනවිත් දුන් තනපටක්ම, පර පුරුෂයෙකුගේ මිහිර වෙනුවෙන් ඇඳ සිටිමය. එබැවින් ඔහුට ඉබේටම බැළුනේ, තමා අසල සිටින පර පුරුෂයාගේ බිරිඳ දෙසය. ඇගේ ලැමඳ දෙසය.

තන පටෙන් සඳාගේ දෙනන් පූර්ණව වැසි ඇතත්, මුතුමැණිකෙගේ තනපටෙන් දෙනන් වැසි ඇත්තේ අඩක් පමණය. ඔක්කං හැට්ටයට, ඇගේ විසල් දෙනන් කිටි කිටියේ හිරටවය. දෙනන් මැද කාණුව අපුරුවට පෙනෙන්නේය. එහෙත් සේනගේ හිත ගැහුනේ ඒ කිසිවකින්වත් නොව, ඔහු සංකඩගලිදි රැගෙන දුන් මුතු මාලය ඇගේ ගෙලේ තිබෙන වග දුටුවේ මෙවලේ නිසාවෙන්ය.

ජයතුට හා මුතුමැණිකෙට මෙවන් සිවුකොණ බැඳීමක මිහිර අරුමයක් නොවේය. ලොකු තිගැස්මක්ද හිතේ නැත්තේය. පර පුරුෂයෙකු සමඟ බිරිය රතියෙ යෙදෙනු ජයතු දැක ඇතුවා සේම, ජයතු තවත් ගැහැණියක් හා රතියෙ යෙදෙනු මුතුමැණිකෙත් දැක ඇත්තේය. එබැවින් ඔවුන් දෙදෙනාට නම් මෙහි නුහුරක් ඇත්තේම නැත්තේය.

එහෙත් සඳාට හා සේනට නම් මේ අසැබිය නුහුරුය. බිරිය තවත් පුරුෂයෙකු හමුවේ රතියේ තබා, අඩ නිරුවතින් සිටිනවාටත් ඔහු දැක නැත්තේය. සඳාත් දැක ඇත්නම් ඒ සේන පළමු දින දියණිය හමුවේ පමණක්ය. එබැවින් දෙදෙනාට මේ මිහිර නැවුම්ය. හිමියා හමුවේ තවත් ගැහැණියක් නිරුවත පෑ වලත්ත කමෙන් සඳාගේ හිත කැලකුමේය.

"ආයේ දෙන්තටත් දැණ සරම් කොටත් ඕනෑ නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ තම තෙවන මත් පැන් බඳුනෙහුත් මදක් සිනහාවෙන් තොල ගෑවාය.

"ඒක හැබෑව.. ආයේ මොකට" සේනට ඉඩක් නොතබා ජයතු සරම් ගලවා දැමුවේ අමුඩය ඉහට ඉතුරුකොට ගනිමින්ය.

මුතුමැණිකේ ඉදිරියේ, තමා වෙනුවෙන් ජයතු සරම් ගලවා දමන විට සඳාගේ හිත ගැහිණ. "මං වෙනුවෙන් වෙච්චකොට හිත පැලෙනවා ඇති.." ඇයට බැලුනේ මුතුමැණිකේ දෙසය.

එහෙත් ඇය, තම හිමියා පර ස්ත්‍රීයකට අමුඩ පොට්ටණිය පාන අසම්මත කම, වලත්ත හිතෙන් විඳින්නේය. ඇය සිනහවෙන් එදෙස බලා සිටින්නේය. මේ නුහුරු කමෙන් සඳාටත් මිහිරක් දැණින. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, අමුඩය පිටින් ඉන්නා තම හිමියාව, මුතුමැණිකේ තමා ලඟින් ඉඳවා ගැන්මය.

"නඟාට ඉරිසියා වැසි..." මුතුමැණිකෙට ඇගේ මුහුනෙන් ඒ වග දැණින. ඇය සේනගේ අත තම උකුලට ගෙන මෘදුව පිරිමැද්දේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"ආයේ හනවා... පපුව පැලෙන්ට වයේ.." සඳා කීවේ මුසාවක් නොවේය.

"මයේ මිණිහට කියලා උඹ දෙපැත්තම පලාගද්දී මාත් ඉවසන් හිටියා නොවෑ..?" මුතුමැණිකේ මේ කළේ කොලොප්පමක්ය. සෙනගේ උරහිසෙන් හිස තබාගෙන සඳාගේ හිත තවත් ඇවිස්සීමක්ය.

"එහෙවුවක් මේ..., මේ... අහම්බෙන් මිසක්කා මේ.. මේ.." සඳාගේ වදන් ගොත ගැසුනේ මිහිරටද, තම වස්තුව අත්සතු වීමේ දුකටද කියා ඇයටත් නොතෙරින.

"වෙච්ච දේ වුනා නොවෑ..., එහෙනං ආයේ අපිටත් නෝක්කාඩු කියන්ටත් කාටවත් බෑ නෙව..?"

මුතුමැණිකේ එලෙස කියමින් කළේ, මෙතරම් ඉක්මණින් සුදුවෙයැයි කියා සඳා නොසිතුවක්ය. ඒ සේනගේ අමුඩයට මතට දැන ගෙන ඒමය. එම දැකුමෙන් සඳාගේ හිත මෙන්ම, බිරිය ඉදිරියේම වෙනත් ගැහැණියකගෙන් ලද ඒ ස්පර්ශයන් සේනගේ හිතත් කැලතින.

තම හිමියාගේ අමුඩ කෙටිය තවත් ගැහැණියක් ස්පර්ශය කරන අපුරුවෙන් සඳාගේ හිත කඩා හැලින. පපුව පැලී යන දුකක් දැණින. එහෙත් ඒ දැකුමෙන් ඇගේ අසම්මතයට බැඳී හිත මෙවලේ ඇවිස්සින. "තෝනං අක්කේ උඹ වලත්තියක්..." නොසිතුව ලෙස සඳාගේ හිත මේ අසම්මතයෙන් ගිනියම්ව ගියේ, මෙතුවක් හිතට දැණුන ගුප්තඝාතය පලවා හරිමින්ය. ඒ "උඹට මයේ එකාව හොඳ නං මට මොකෑ උඹේ එකාව නරක.." සඳාගේ දැනත් කණිනිකවම සේනගේ අමුඩ පොට්ටණියවෙත පහත් වෙමින්ය.

මුතුමැණිකෙත් සඳාත් මාරුවට ගත් හිමියන් දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් සැතපුවේ, එකින් එකාට පෙනෙන්නටමය. එයින් දෙදෙනාටම දැණෙන මිහිර නිමක් නැත. එහෙත් මේ අසම්මතයේ මිහිරට ජයතුට වඩා සේන ඇවිස්සුමෙන්ය.

බිරිය වෙනත් පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවක් හුරතල් කරන්නේය. ඒ ලිඟුව තම ලිඟුවට වඩා විසල්ය. ඇය මේ වලත්තකම කරන්නේ තමාට පෙනෙන්නටමය. "මේකී පට්ට බෑල්ලියක්" බිරියගේ මේ නොහොඹිනාවෙන් සේනගේ හිතට නැවුම් ජවයක් දැණුනේය.

ජයතුගේ ලිඟුවට සඳාගේ අත් පහස ලැබුනේ මිණිත්තුවක් දෙකක්ය. ලිඟුවත් යහමෙන් දැන් පණගසා ඇත්තේය. මදපමණ මත්ව සිටි ජයතුට පහල වුනේ නැවුම් අදහසක්ය. අමුඩය ගලවා දැමුව ජයතු, සඳාව දැනට ගත්තේ තිදෙනාම නොසිතුව මොහොතක, නොසිතුව හදිසියකින්ය.

සදාට කරන්නට දෙයක් නැත. මේ වෙන්නට යන දේ ඇය පළමු වර හුරුවෙන් දන්නේය. එහෙත් මෙතරම් ඉක්මණකින්, හිමියා හමුවේ මෙතරම් වලත්තකමට යා නොහැකි කමෙන් ඇගේ හිත ගැහුනේය. "අනේ අයි.ඩී...." කල හැක්කේ ඔහුගේ ගෙලේ එල්ලීම පමණක්ය. සදා ජයතුගේ ගෙළ දෙපසින් දැන දමා එල්ලුනේ මුතුමැණිකේ දෙස බලා නොව තම හිමියා දෙස බලමින්ය.

ජයතුගේ මේ පිම්මට බිය වුනේ මුතුමැණිකේ නොවේය. ජයතුගේ මේ මුරණ්ඩුවට බිය වුනේ සේනාය. එහෙත් තම බිරිය තවකෙකුගේ ගෙලේ එල්ලී සිටින අපූරුව දැන් සේනාටත් මිහිරක්ය. සේනාට මුතුමැණිකෙවත් අමතකව දෙදෙනා දෙස බලා සිටියේ ඇහි පිහ නොහෙලාය.

"ආහ්... මයේ අයි.ඩී අමුවටම.." තවම යෝනිය යහමෙන් තෙත් වෙලාවක් නැත. ජයතුගේ විසල් ලිහුව යෝනියට අමු අමුවේම රිංගීම සිහි වේදනාවක්ය.

"යකඩ යාකාගෙ එද්දීත් හිත ගැහුනේ මේකට නොවැ.." ජයතුට වගක් නැත. ජයතු ඇයව තම ලිහුවම මත උස්පහන් කරගත්තේ උමතුවෙන්ය. ඒ සේනාට හා බිරියට පෙනෙන්නටම නිසාවෙන් පළමු දිනයටත් වඩා වැඩි ජවයකින්ය.

ජයතුගෙන් ලිහු පහර හත අටක් වැදෙන විට, සදාගේ ඉහ මොලක් ගිනියම් වුනේය. මේ හිමියා ඉදිරියේ වග ඇයට වගක් නොවින. "ආහ්... මයේ අයි.ඩී... හම්..., හම්..." සදාට සෑම ලිහු පහරකටම උනුහුම් කෙදිරියක් නික්මින. එහෙත් ඇයට හිමියා ඉදිරියේ පර පුරුෂ ඇසුරකින් දැනෙන මිහිරේ වලත්ත කම කුමක් දැයි කියා ටිකෙන් ටික දැනෙනට ගත්තාය.

ඉහ රෙද්ද තවම ගැලවී වත් නැත. රතියට පිවිසෙන දන්න කියන පෙර ශ්‍රංගාරයත් නැත. එහෙත් කෙදිරි නහමින් සදාගෙන් ජයතුට දැන් ලැබෙන සහය නිමක් නැත. "මේකී පට්ට වලත්තියක්" බිරියගේ මේ උමතුව, කාමුක බව, මුරණ්ඩුව, සේනා දුටුවේ මෙදිනමය. ඇයට මෙතරම් වලත්ත කමක් ඇති වග සෙනාට වැටහුනේ මෙදිනමය.

"තමන්ගේ වෙච්චකොට බලාන ඉන්ට බැරුවැයි..., මයේ මිණිහා දෙන ඒ සුකේ...." මුතුමැණිකේ අමුඩය තුලට අත දමා සේනාගේ ලිහුව අල්ල ගත්තාය.

"මේකී පට්ට වලත්තියක්.. මයේ ලහ මෙච්චර මුරණ්ඩුවක් නැතුවා.. දරුවෝ තුනකුත් බෑව කොට මෙහෙවු ගායක් මේකිට ඇතිය කියලත් හිතවුවේ නැතුවා" සේනාට බිරියගේ මේ අසැබි බවත්, මුතුමැණිගෙන් මේ ලැබෙන මිහිරත් ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ඕන ගැණියෙක් කැමති මුරණ්ඩුවට.. ඒ හිත අවුස්ස ගන්න එක පිරිමිකම නොවෑ" මුතුමැණිකේ එය කීවේ දෙපැත්තකටය. හිතන්ට යමක් සේම තවම මොහු තම ඇඟට අතක් නොතැබීමේ නෝක්කාඩුවය.

ඇය නොකියා කියුදේ සේනට වැටහුනේය. එහෙත් මැය දුන්න ඒ ඔව්දන මදිපුංචිකමක් ලෙස ඔහු නොසිතුවේය. සේන මුතුමැණිකේ ලැමදට දැන තැබුවේ, බිරියගේ අසැබියෙන් අවුස්සා ගත්ත හිතෙන්ම නොවේය. තම සිහිනයක් සපත වීමේ හිත ඉපිල ගිය සතුටෙන්ය.

"අයිංඩිගේ එහෙවුව මේකිගේ මේ..., මේ..., ආයේ තැරිගස්සගෙන බහිනවා ඇත්තේ" සේන ඇගේ තනපට තුලට අතදැමුවේය.

"ආ...හ්... මේ..., ඒකිගේ මොකක් තැරිගස්සගෙන...?" මුතුමැණිකේ කෙදිරියක් නැගුවේ හිතා මතාමය. එහෙත් ඇයට සේනගේ දෑතෙන් ලැමදට උනුහුමක් නොදැණුනාමත් නොවේය.

"ආයේ වෙන මොකක්..., එකිගේ විච්චියම මිසක්කා" සේන මුතුමැණිකෙගේ තන් පුඩුවක්, තන පට ඇතුලෙන් මිරිකුවේ ඒ උමතුවෙන්ය.

"තමංගේ ගැණි වෙච්චකොට..., ආසාවක් නැතුවැයි රෙද්ද ගලවලා අයිංඩිගේ බාවා, ඒ හිච්චං විච්චිය තැරිගන වලත්ත කම දකින්න?..." මුතුමැණිකේ සේනගේ අමුඩ ලෙන්සුව ඉහෙන් ලිහිල් කළාය.

"ආයේ අහනවා.." මුතුමැණිකේ උසිගැන්වීමෙන් හිත ඉවසුම් නොදුන් සෙන, තම අමුඩය ගලවා දමා, ජයතු හා සදා ලඟට ගියේ උමතුවෙන් මෙන්ය.

හිමියා දැන් හුස්මක දුරය. තම බිරිය වෙනත් පුරුෂයෙකු සමඟ යෙදෙන රතියෙන් ඔහුගේ ලිඟුවත් දැන් අවදිවය. සදාගේ ඉහ මොළත් මේ ඇසැබියෙන් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේ, ඔහුගේ දෑතෙන් තම ඉහ රෙද්ද ගිලිහෙත්මය.

"ආහ්... මයේ අයිංඩි... මලයට පෙන්ටම උගේ ගැණිට අනින්න... දැන්නං... ඉන්ට බැරුවා.." සේනගේ තෙත් දෙකේ ගිනියමෙන් සදාගේ යෝනි පත්ලත් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

"තෝ පට්ට වලත්තියක්..." සේන දණ නමා ගත්තේ, එකුස නූපන්නත් තම අයිංඩියලෙස සලකන, ඔහුගේ ලිඟුව තම බිරියගේ යෝනියට රිංගන අපුරුව දැකගන්නටය.

"මයේ මිණිහා වෙව්ව තෝත් වලත්තයේ.., නැත්තං ගැණිගේ විවිවියට වෙන එකෙක්ගේ බාවා රිංගන හැටි ඔහොම බලාන ඉදියැ.." යෝනී පතලේ කැලතුම සදාට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

සේන දෙපා මුලට පහත් වෙත්ම ජයතුගේ හිත නලියන්නට ගත්තේය. ඒ වෙන කිසිවක් නොව, මේ තම වතේ එල්ලී සිටින්නේ ඔහුගේ බිරිය. ඔහු මේ බලන්ගේ පිට එකෙකුගේ ලිහුවක් බිරියගේ යෝනියට රිංගන වලත්ත කමය. එබැවින් සදාව උස්පහත් කරන ඔහුගේ වෙගය ඉබේටම වැඩි වුනේය.

"හිව්වං විවිවිය ආයේ තැරිගැහිලම බහින්නේ.." මුතුමැණිකේ ඔහු අසලට ආවාය.

"ආයේ අහනවා... දැන් ඒ විවිවියමේ ගන්ට දෙයක් නැතුවා" ඔහුගේ ඉහ මොලත් බිරියගේ යෝනී දෙතොලත් දෙපළකොට, පර පුරුෂයෙකුගේ ලිහුව හිරට රිංගන අපුරුවෙන් උමතුව ගියේය.

තම ලිහුවට වඩා මොහුගේ ලිහුව දෙගුණයක් තරම්ය. ඒ විසල් බව දරාගත නොහැකිව යෝනී කඳුළු පෙරා හඬන්නේය. ගත හිත දෙකම උමතුව ගිය නිසාවෙන් සේන නැගිට ගියේ මත් වතුර බෝතලය ලඟටය. ඔහු බෝතලය කටනියාගත් වගම උගුරු දෙක තුනක් එක හුස්මට හිස් කළේය. කටගැස්මක්වත් නොගෙන ඔහු මුතුමැණිකේ අසලට ආවේය.

මුතුමැණිකෙගේ කෙස් වැටියෙන් ඇද, ඇයව තමා ලඟට ගත් සේන, ඇගේ ඉහ රෙද්ද කඩා දැමුවේය. ඒ පිම්මෙන්ම ඇගේ තනපටත් ගලවා දැමුවේය. මෙතුවක් හීනයක්ම වූ ඇය දැන් තමා ඉදිරියේ මහා හෙළුවෙන්ය. මුතුමැණිකෙගේ මහා හෙළුව දැකුමෙන් සේනගේ ඉවසුමත් ගිලිහී ගියේය.

ගැටිසි සමයේ, සිගිරි කැලයේ, පලමු අහඹුවෙන් පසුව මුතුමැණිකේ මහා හෙළුව සේන මේ දැක්කමය. එකලට වඩා මෙදින නිතඹ තෙරා ඇති අපුරුව මණරම්ය. දෙතන් සදාගෙමෙන් දෙගුනයක්ය. සේන බියක් සැකක් නැතුවම මුතුමැණිකෙව බිත්තියට හේත්තු කොට ගත්තේය.

"මාව මරණ්ටද හදන්නේ..?" මුතුමැණිකේට සේනගේ මේ මුරණුව මනරම්ය. මේ ඇය සේනගෙන් නොසිතුව මුරණ්ඩුවක්ය. "ආයේ බාවා කුඩාවට උනත් මොකෝ.., මෙහෙවුවෙන් හිත ගිනිගහනවනං" වැටෙන්නට ගිය මුතුමැණිකේ, ඔහුගේ ගතෙන් වාරුව ගත්තේ හිතා මතාමය.

"මෙහෙවුවට දැක්ක පළමු දා ඉඳන්.., මං මෙහෙවු වාසනාවක් එනකං දින ගැන්නේ.." සේන ඇගේ දෙතන් මිරිකුවේ හිත ඉවසුමෙන් නොවේය.

"කොයි... කවදා..?" මුතුමැණිකෙට මෙය පැනයක්ය.

"අරකා එක්ක සිගිරි කැලේ පැන හිටිය සංදියේ.." සේන ඇගේ තනයක් මිරිකමින් අනෙක් තනය මුවට ගත්තේ ඒ නොයුචසුමෙන්ය.

"හොඳටම දැක්කයි..?" මොහුගෙන් දැණෙන මිහිර පරයා මුතුමැණිකෙට මෙය නැවුම්ය.

"ආයේ අහනවා.. ගල් පොත්තේ නොවැ මේකීව එදා තැරි ගැහුනේ.." හිත ඉවසුම් නොදුන් සේන ඇගේ දෙපා මුල්ලට දැන තැබුවේය. ඇගේ යෝනී දෙනොල් මැත් කරමින් ඇඟිලි තුඩක් ඇතුල් කෙරුවේය.

"අයි.සංඩිගේ ගැණිගේ එහෙවුවක් බලාන හිටිය උඹ වලත්තයෙක්.." සේනගේ ඇඟිලි තුඩ තම යෝනී දෙනොල මැන කරන වග දැණුන මුතුමැණිකෙටත් ඉබේටම තම දෙපා ඉබේටම පළල්ව ගියේය.

මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම සේනගේ දෑස ජයතු වෙත වැටුනේ ඉබේටමය. ජයතුගේ බැල්ම වැටි තිබීමෙන් ඔහුට ජවයක් දැනුනේය. "බාලනම විතරක් හිටියේ නැතුවා... මේකා එදා තමා යහමෙන් අත්ගැහුවේ" සේන මුතුමැණිකේ අත ලිඟුව මත තබා ගත්තේ, "උඹේ එකාට මයේ එකිව තැරිගහන්ට හොඳ නම්..., මට මොකෑ උගේ එකිව තැරිගන්ට නරක" යැයි හිතමින්, මුතුමැණිකේ නිතඹට පහර තුන හතරකුත් නිදහස් කරමින්ය.

හිමියාගේ හා මැගේ මේ ශූංභාරය සදාට ගිනියම්ය. ඇගේ හිත ඉවසුම් නැත්තේ හිමියා ඇගේ දෙනන ඉරිම නොවේය. ඇගේ හිත ඉවසුම් නැත්තේ හිමියාගේ ලිඟුව ඇය මුවෙන් සුරතල් කිරීමය. ඒ අසැබියෙන් සදාගේ ඉහ මොළ රත්ව ගියේ එක් සුරාංතයකට එලෙබෙමින්ය.

"ආසා නැතුවැයි.. ගැණිට ජේන්ටම මයේ විච්චිය ඩිංගක් ලොවන්ට.." දෙදෙනාගේ එක් ඉරියවුක මිහිර අවසන් වග මුතුමැණිකේ දුටුවේ, ජයතු සදාව බිමින් තබපු නිසාවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.. පතුරු ගැහෙන්නටම ලොවන්නේ.." සේන මුතුමැණිකෙව මැස්ස මත පෙරළ ගත්තේය.

අසා ඇතත් මැගේ යෝනිය මණරම් වග, සේන මෙතරම් පැහැදිලිව මේ දැක්කමය. පෙණුම මණරමය. සඳගේ මෙන් දෙනොල් මස් වැදලී එලියට පැන නැත. පැලමත් විසල්ය. සේන ඇගේ යෝනිය මුවෙන් සතපන්නට ගත්තේ උමතු වෙත්ය.

හිමියා වෙනත් ගැහැණියකගේ යෝනියක් මුවෙන් සතපනු දුටු සඳාගේ හිත දෙදරුම් කැවේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන ඇය ජයතුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ, එහි තැවරි ඇති තම රස ඔපසත් අමතක කොටය.

හෝරා දෙකක් ගෙවෙන විට, විදුරු මත් පැන් බෝතලය මෙන්ම, සිවුකොන් ඇසුරේ මිහිරද ඔවුන් විඳ හමාරය. සඳා නම් තවමත් නැගිට ගැන්මට අපහසුවෙන් බිම වැතිරය. එහෙත් පුරුෂයන් දෙදෙනාගෙන් එක විට, ගුදයට හා යෝනියට ලැබුන මිහිරෙන් ඇය මත්වය.

මුතුමැණිකෙ නම් වැඩි සතුටක් විඳේ සෙනගෙන් නොව, මේ බැඳියාවේ වලත්ත කමෙන්ය. හිච්චං එකියට පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු, ගුදයට හා යෝනියට එක විට ලිඟු බැට දෙනු දැකුමෙන්ය.

සෙනත් සඳා මෙන් උච්චතම මිහිරෙන් සතුටුවය. ඒ ජයතු හා එක්ව ගැහැණුන් දෙදෙනාට සැපත දුන් මිහිරෙන් නොව, මෙතුවක් තම හීනයක්ම වූ මුතුමැණිකෙ හා ගුද ඇසුරේ යෙදුන ප්‍රීතියෙන්ය.

21

මලිකිගේ හා පුලස්ථගේ මංගල්‍ය ගම්තුලාවේ මෙතුටක් පැවැත් වූ ඉහලතම මංගල්‍ය වගට සැකක් නැත. ආරාධිතයන් ගම් පාලාතෙන් පමණක් නොව සෙංකඩගලින් හා මාතලේ නගරයෙනුත් පැමිණ සිටියේය. මුළු ගම්තුලාවම මංගල සිරියෙන් බැබළුනේය.

ජයතුගේ හා මුතුමැණිකෙගේ ඒ සතුව තවත් දෝරේ ගලා ගියේ, මලිකි පොරු මස්තකයට ගොඩවෙත්ම රංමැණිකෙට විලිරුදාව දැණීමෙන්ය. කළට වේලාවට සියල්ල ලැහැසිතිව තිබුණ නිසාවෙන් මලිකිගේ පෝරුවේ වාරිත්‍ර අහවර වෙත්ම, රංමැණිකෙගේ පිරිමි දරුවා සුවෙන් සණිපෙන් මෙළොව එලිය දුටුවේය.

මේ අහඹුවෙන් ගම්තුලාවේ සැවොමගෙන් හිත් සතුවෙන් ඉපිළ ගියේ, මෙවන් අහඹුවක් වෙන්තේ, ඒ පවුලේ උදවියට පමණක් නොව, ගම්තුලාවටත් වාසනාවක් ගෙන එමින් වග පැරිණි කාලයේ සිට ඇති විශ්වාසය නිසාවෙන්ය.

මංගල්‍ය වාරිත්‍ර නිමව, සාදය හමාරව, මලිකිටත් පුලස්ථටත් නික්ම යෑමට වේලාව පැමිණියේය. කෙටි දුරක් උවත් හැඩ කළ කරත්තය මණරමිය. මලිකි හා පුලස්ථ පළමුව පියාටත් දෙවණුව මවටත් වැද නමස්කාර කොට මද වේලාවක් ඔවුන් වැලඳගෙන සිටියේ වෙන් වීමේ දුකට නොමේය. දැසින් වෙන්වීමේ දුකටම නොවේය. හිතේ සතුව නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මලිකිට මෙන්ම පුලස්ථටත් කඳුලි අතරින් සිනහවක් නැගුනේ "මේකීට ආයේ හෙට නැගිට ගන්ට බැරිවෙන්ටම මුරණ්ඩුව පැවොත් තමා ඕන්.., ආයේ මං උඹ ලඟට එන්නේ.., ආදරයක්, ලෙංගතුවක්, එවලෙට මේකීට පාංටම එපා.. කැලෑ උණ හැදෙන්නටම තමා මේකීට දෙන්ට ඕන" යැයි මුතුමැණිකේ ඔවුනට රහසෙන් දුන් ඔවදනෙන්ය.

සඳා හා සේනත් ජයතුගේ හා මුතුමැණිකේ දෙපා නැමද අවසර පැතුවේ දියණිය රැගෙන යන්නටම නොවේය. ඒ මෙතුවක් වූ දෙපස බැඳීම තවත් ශක්තිමත් වූ සතුටෙන්ය. "ආයේ රාත්‍රියේ එහෙට්ටම වෙලා ඉන්ට ඕන නෑ නොවැ.. ගෙයි ඕන තැනක ඕන නිදහසක් උන් දෙන්නට දිලා මෙහෙට්ට ආවනං අහවරයි" මුතුමැණිකේ ඒවක් කීවේ සඳාට ඇසෙන්නට පමණක් නොවේ ඒ සේනටත් ඇසෙන්නටය. එහෙත් තිදෙනෙක් විමතියට පත් කරමින් සඳා මෙවලේ නම් කීවේ නම් කිසිවෙකුත් නොසිතුවකි.

"එකියක් බඩංඩිය අද හිස්කොර ගත්තා වයෙම..., තව එකියක්ගේ බංඩිය අද ආයෙන් පිරුණා.." සඳා ඒ වගක් කීවේ ජයතු හා මුතුමැණිකේ දෙසත්, අවසන හිමියා දෙසත් බලමින්ය.

"අම්මපා...!" සේන ජයතු හා මුතුමැණිකෙ මුහුණෙන් මුහුණ බලා ගත්තේ විමතියෙන්ය.

"හම්.... අප්පා අකවුදෑ කියලා ආයේ කියන්ට ඕන නෑ නොවැ.." සඳා විලිබරිත සිනහවෙන් බැලුවේ ජයතු දෙසය.

"ඒකත් ජය සිරි මංගලම්.." මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළට සිවු දෙනටම සිනහවක් නැගුනේය. එහෙත් ඒ සිනහව තුලින් සඳා නම් කළේ තම විලිබව සහව ගැනීමකි.

සඳාගේ කුසට ජයතුගේ බීජය රිංගුවේ, ඇය හා පැලේ රිංගුව පළමු දවසේමය. ජයතු වගක් නැතුව ඇගේ යෝනියට ශුක්‍ර නිදහස් කළ ඒ දවසේමය. ඇයට ජයතු පියාම වග සක්සුදක් සේ තහවුරුව ඇත්තේ. සේන හා එක් වූන සෑම දිනයකම ඇය පරිස්සම් වූන නිසාවෙන්ය.

දින සති ගෙවෙත්ම ගතට අමුත්තක් දැණුනත් සඳාත් මේ එවැන්නක් යැයි නොසිතුවාය. එහෙත් ඒ පළමු එක් විමෙන්ම, ඇගේ ගැබට රිංගුව ජයතුගේ බීජය, තම පෙම්වතිය එන තෙක් මඟ බලා සිටියේය. හමුවීම මණරම්ය. ආත්මීය එක්වීමකි. සඳාගේ ගැබතුල ජයතුගේ බීජය හෙමිහිට මොරන්නට ගත්තේය.

තමා ගැබ්ගෙන වග සඳාට හරියටම තහවුරු වුනේ මෙදින උදයේය. ඒ පුතු නැකතට නිවසෙන් එලියට බසිත්ම ඇයට නැගුන ඔක්කාරයෙන්ය. ඇය හැමට හොරෙන් ඔක්කාරය නිදහස්කොට, මෙතුවක් එය රහසක්ම කරගත්තේ, මේ සතුට අස්සේ මේ සුභ පණිවිඩයෙන් සැවොමගෙම ඒ සතුට තවත් දෙගොඩතලා යන වග දන්න නිසාවෙන්ය.

පුලස්ථගේ හා මලිනිගේ විවාහයෙන් ගෙවුන පළමු මස අග, මිනිලාගේ හා රාණාගේ විවාහය සිදුවින. ඒ උත්වයන් පාරද වූයේ මලිනිගේ මංගල්‍යට පමණක්ය. එහෙත් මිනිලාගේ දෙවන දින වාරිත්‍රයේ සුභ සළකුන ඇහෙන තෙක් බියෙන් සිටියේ, සේන හා සඳා පමණක් නොවේය. මුතුමැණිකෙත් සිටියේ හද ගැහෙන බියෙන්ය.

හිමිදිරිය ටිකෙන් ටික ගෙවෙත්ම, සේනගේ හා සඳාගේ හිත බියෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. "වැහැක්.. මයේ අතින් උනේ තිරිසං වැරද්දක්" ඔහුගේ හිත බියෙන් මොරදුන්නේය. ජයතු ඒ කිසිවක් දන්නේ නැත. සඳා සේන හා මුතුමැණිකේ බරදායට වි කණ දී සිටියේ සුභ හඬ ඇසෙන තෙක්ය.

"ඩොං... ඩෝං... ඩෝං...." තිදෙනාගෙම හිතට නිවනක් ගෙන දෙමින් රනාගේ නිවස දෙසින්, උණ බම්බු වෙඩි හඬ නිකුත් වුනේ ගම්බලාවම දෙවනත් කරමින්ය. සේනගේ හා සඳාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ හිත ඉපිළ ගියේ නම් වෙන කිසිවකින් වත් නොව, තම සැලසුම සාර්ථක වූ නිසාවෙන්ය.

මලිනිට සේනගෙන් වූ හදිය සඳා මුතුමැණිකෙන් සහව නොගත්තාය. ඇය නිසි වේලාව බලා ඒ සැම ඇයට හෙළිකලේ උපදෙසක් පතාය.

"මදෑ කොරගෙන තියෙන හරිය" මුතුමැණිකෙට එම පැනැයේ ලොකු බරක් නොදැණින. තමාගෙන් මෙවන් රහසක් ඇත. එහෙත් මෙතන හරිගැස්සිය යුතු වරදක් සිදුව ඇත.

"කොරන්ට දෙයක් නෑ වෙලා අහවර කොට..., මේක හරිගිස්සන්ට නං උඹට හයියක් තියෙන්නට ඕන.., කොච්චර ආදරෙයෙන් පණට පණට උන්නට, එහෙවුවක් දකින්නට නොලැබුණ කොට උංගේ හිතේ හැකක් උපදිනේ නැතුවය කියන්නට බැරුවා. එහෙම උනොත් වෙන්තේ විනාශයක්.. ඒක හිතේ මැරෙණකම්ම පැහැවනවා" මුතුමැණිකේ මසක් දෙකක් ඇයව දිරිමත් කළේය. ඇගේ හිත ශක්තිමත් කළේය. "මේක දැම්ම තියා.. එහේ ඇඳ කොට්ටයට දාන උරේ වාටියේ පරිස්සමට හංග ගන්න" මංගල්‍යට පෙර දින රැයේ, වෙන්තට ඕනෑ සියල්ල පහද දී, නියපොතු තුඩක් වං සිහිං යමක් මුතුමැණිකේ ඇගේ අතට හොරහිං ගුළිකළාය.

මහල් දින යහපත්ය. මුතුමැණිකේ හිත දිරිමත් කළ නිසාවෙන්, පොරු මස්තකයේ මිනිලා ක්ලාන්ත නොවින. හැමවිටම මුතුමැණිකේ පෙනෙන දුරෙන් නිසාවෙන් මිනිලාට හයියක්ය. "කියාපුවා අකුරක්වත් ආයේ වරදින්ට බැරුවා..." මුතුමැණිකේ මිනිලගේ මුහුණ සිප ඒ වගක් කීවේ දැඩි ස්වරයෙන්ය.

රණාගේ නිවසට ඇතුළුවෙත්ම මිනිලාට සිහිපත් වුවේ රාත්‍රිය ගැනය. එහෙත් එතුලින් ඇයට සිහිපත් වුනේ මුතුමැණිකෙවය. ඇගේ හඬ ඒ දැඩි බවය. "මං කියාපුවා ඒ හැටියටම කොරනවා.. බයක් වෙන්ට දෙයක් නෑ" මිනිලා තම හිත දැඩිකොට ගත්තාය.

එහෙත් රණාගේ නිවසේ ලාම්පුව නිමෙත්ම මිනිලාගේ හිත නැවතත් තිගැස්සින. එහෙත් වාරිත්‍රයට අනුව ගෙනා ඇඳ රෙද්ද යහනට එලා, කොට්ට උර දමා, යහන සකසා හමාරය. දෙතුන් විටක් කොට්ට උරයේ වාටිය පරික්ෂාකොටද අභවරය. දැන් මුහුණ දෙත්ට වෙලාව හරිය. එහෙත් මෙවෙලෙ නම් හිතට දැණුන බිය මිනිලාට සහව ගත නොහැකි වීන. රණා යහනේ ඉඳ ගන්නා විට ඇගේ හඳ ගැස්මත් තිවාර වීන.

"මොකෑ මේ...?" ඇය වෙනදාට මෙලස නැත. ඇය මෙදින විලියෙන් මෙන්ය. මේ අසා ඇති පරිදි ඕනම යුවතියකගේ පළමු දිනයේ හැසිරීමය. මේ විලිබවට රණාගේ හිත සතුටෙන්ය.

"ඇහැවුව එක.., මේ වයේ දවසක එහෙම නෙමෙයිද..?" මිනිලාට ඔහුව නුහුරු නැත, ඔහුගෙන් මහා දෙ නොවුනත්, අනෙක් වෙන්නට ඇවැසි හැම වලක්කමක්ම විඳ ඇත්තේය. එහෙත් මේඇගෙන් මතුවෙන්නේ මුතුමැණිකේ දුන් ඔවදන්ය.

"මට නං ඉවසුම් නැතුවා.." රණා ඇයව තුරුලට ගත්තේය.

"මට නං හිතට මොකද්ද වයේ.." මිනිලා පෑවේ මවාගත් විලි බවක්ය.

"ඒ මොකෑ..?" රණා ඇගේ ලැමදට දැත තැබුවේ ඇඳි වතට උඩින්ය.

"හෙට කොහොමෙයි මේ කාඹරයෙන් එලියට බැහැලා කයෙවත් මුණක් දිහාවත් බලන්නේ..?" මිනිලාට ඒ විලිය නැතුවැත් නොවේය.

"එහෙනං මොකුවත් නොකර බුදිය ගම්මුද..?" රණා පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙමත් බැරුවා.." මිනිලා ඒ වගක් කීවේ, ගෙනා සුදු පිරුවටය තුන් හතර පොටකට නමා, යහන මැද්දට මඳක් පහළින් විලිබරිතව එලමින්නේය.

දෙදෙනාට දෙදෙනා නුහුරුවක් නැත, මහා දේ වෙන්නේ මේ පළමු වරට උවත් අනෙක් හැමදේ ඕනෑ හැටියට වි ඇත්තේය. "මෙහෙවුවට හැඩයි.. ඒත් දැන් ඕන නෑ නොවැ.." සංකඩගල නගරයෙන් සඳා මිලටගත් මිනිලාගේ නිදන ඇඳුම, රණාගේ දැතින් ගැලවී ගියේය.

"ලාම්පුව නිමා දාන්ට..?" මිණිත්තු දෙක තුනක් ගෙවෙන විට මිනිලා සිහිට කෙඳුරුවාය.

"තිබ්බවාටේ.." රණාට එය නිමා දමන්ට හිතක් නැත.

" මෙහෙවුවත් විරි බිරි ගානකොට.., අම්මා අපුවට දැණෙනවා නොවැ..?" මිනිලා නියම තැන නියම වදන ගෙන හැර පෑවේ මුතුමැණිකෙගේ උපදෙස් මතින්ය.

"එකත් හැබෑව..."

දොර යටින් එලිය රිංගන්නට පුළුවන. සාලයේ ලාම්පුව නිමුණත් හෙට දිනයේ ලක ලැහැස්තිය වෙනුවෙන් මුළුතැන් ගෙයි ලාම්පු තුන හතරක්ම දැල්වෙන්නේය. ගැහැණු හත් අට දෙනෙක්ම මුළුතැගෙ නිදිමරන්නේය.

යහනේ “විරි.. විරි..”යට බියෙන් ශූංභාරය පරිස්සමටය. මිණිත්තුවක් දෙකක් දැන් ලිඟුවත් ඇගේ මුවෙන් සැපගෙන අඟවරය. ඇගේ තන් යුගලත් තැලි පොඩිව දිවතෙන් සැපති හමාරය. මෙදින ඇය යෝනිය ලොවන්ට දුන් එක අඩුවක් නොවේය. මිණිත්තු හත අටක් ගෙවුන නිසාවෙන් රණාගේ හිත දැන් නම්, මහා පිම්මට උමතුවෙන්නේය.

එහෙත් රණාගේ පිම්ම වැටහුන නිසාවෙන්, යහනේ “විරි.. බිරි..” හඬ පරයා පරයා මිනිලගේ හිත ගැහෙන්නේය. "කියාපුවා අකුරක්වත් ආයේ වරදින්ට බැරුවා..." එහෙත් ඇගේ හිතේ මුතුමැණිකේ වදන් පෙළ නැවතත් දෝංකාර දුන්නේය. "මං කියාපුවා ඒ හැටියටම කොරනවා.. බයක් වෙන්ට දෙයක් නෑ" මිනිලා තම හිත දැඩිකොට ගත්තාය.

රණා දෙපා පළල්කොට ගන්න විට, අඳුරට ස්තුතී කරමින් මිනිලා කොට්ට උර වාටිය තුල සහව තිබුණ, නියපොතු තුඩට සම වූ විදුරු පතුර, රණාට නොදැනෙන්නට අතට ගත්තාය. එය සැකක් නොසිතෙන්නට ඇහිලි දෙනුඩක් මත තරව හිරකොට ගත්තාය.

"එක පාරට නං එපා මයේ දෙයියෝ.." ඔහුගේ ලිඟුව යොතී දෙනොල මත දැවටෙත්ම, ඔහුගේ පහසුවට යෝනිය මතු කරන සේයාවෙන්, මිනිලා දැන පහළට යොමා, මුතුමැණිකේ කියා දුන් පරිද්දෙන්, ගතේ මුළු විරියම ගෙන, දත්මිටි විකා ගනිමින් යෝනිය තටඹ හිරකොට ගත්තාය.

රණා දෙතුන් විටක්ම යෝනී විවරයට තබා ලිඟුව තද කරත්, මිනිලා යෝනිය තටඹා හිරකොට සිටින නිසාවෙන් එය ඇතුළට නොබැසාය. "සැපෙට නෙමෙයි රිදිල්ලට කෙදිරි හඬ එන්ට ඕන" ටිකෙන් ටික ලිඟුව යෝනියට තෙරපෙන විට, මිනිලා "ආහ්..... හම්... " කෙදිරියක් නැගුවාය.

"රිදෙන වැයි..?" ඇගේ කෙදිරියේ වෙනස රණාට දැණින.

"ආයේ හනවා... හම්.... ඩිංගක් ඉන්ට.. ඩිංග ඉන්නට" ලිඟු හිස තරමක් තදින් යෝනී විවරයට දැණුන විට මිනිලගේ වේදනා බර කෙදිරිය තරමක් උස් විය.

"මේ හෙමිහිට නොවැ..?" ලිඟුවත් දැන් තරමකට රිංගා ඇත්තේය. මිනිලගේ කෙදිරියෙන් රණාගේ හිත සතුටුය.

"ඉන්ට බැරුවා.... පැලුම් යන්ට වයේ ආහ්..." මේ අවසන් ගැමීම නිසාවෙන් මිනිලා හැකි උපරිමයෙන් තටඹා යෝනිය හකුල ගත්තාය.

හිත බිය නිසාවෙන්, තෙත් බවක් නැති කමෙන්, සැබවින්ම රණාගේ ලිඟු හිස මලිනිගේ යෝනියට රිංගුවේ හිරටය. ඇය තටඹාගෙන සිටි නිසාවෙන් ඒ හිර බව දෙගුණ තෙගුන වුනේය. රණාගේත් මෙතුවක් වූ ඉවසුම හීන වුනේය.

"ආයේ වෙලාව ආ කොට දෙපැතක් හිතන්ට බැරිවා.. උඹ ඒක කොරගන්ටම ඕන.. එහෙවුවෙන් තමා උඹේ නම්බුව තීරනය වෙන්නේ.." ඇයට මුතුමැණිකේ දුන් ඒ ඔවදන් දෝන්කාර දුන්නේය. "මං කොමෙහෙන් හරි ඒක කොරගන්නවා ලොකු අම්මේ.., මං ඒක කොරගන්නවා.." ලිඟුව නැවතත් යහමෙන් තෙරපෙන්නට ගත් විට, හොඳ හුමකින් හිතට දිරියගත් මිනිලා "ආහ්... මයේ දෙයියෝ..." කියමින් රාණාව දැඩිව වැලඳ ගත්තේ, මෙතුවක් නිය තුඩු මත සහවත් සිටි විදුරු තුඩෙන් තම යෝනී සිවිය හෙමිහිට කපා ගනිමින්ය.

නිය තුඩටත් වඩා සිහිං විදුරු පතුරෙන්, යෝනී සිදුර වට වූ කැපුමෙන් දැණුන දැණෙන වේදානාව මුත්‍රා පිටවෙන්නට තරම් දරුණුය. එහෙත් "මං කොහොමෙන් හරි ඒක කොරවුවා" හිතේ සතුට ට, ඇගේ දෙනෙත් තුලින් කඳුලු බිඳුන් එලියට පැන්නේය. එහෙත් රණා උමතුවෙන් මෙන් තවත් දෙතුන් වතාවක් ලිඟුව උස්පහත් කරන විට, "ආහ්.... මයේ අම්මේ.... එපා.. එපා.. ඇතුවා..... ඇතුවා..." කියමින් කැ ගසන්නටත් මිනිලා අමතක නොකෙරුවේ "ඔය තමා උඹේ නම්බුව.." මුතුමැණිකෙගේ ඔවදන් නැවත, නැවත් ඇගේ හිතේ දොංකාර දෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

දැන් අවසන් පිම්මට වේලාව හරිය. "හත් අට විටකට වඩා ඉඩක් දෙන්නට එපා" මුතුමැණිකෙගේ ඒ හඬෙන් මිනිලා නැවතත් හිතට දිරිය ගත්තාය. රණාගේ අටවණ ලිඟ පහර දැණෙත්ම "ඉන්න බැරුවා..., මට ඉන්න බැරුවා..., ඇතුවා, ඇතුවා..., මාව මැරිලා යාච්චි අයියංඩි.. මාව මැරිලා යාච්චි..." මිනිලා කෑ ගසමින් රණාව පැත්තකට තල්ලු කළේ, මුතුමැණිකෙගේ උපදෙස අනුවය.

මිනිලාගේ කෑ ගැස්ම බෙරිහං දීමක් නොවේය. එහෙත් ඒ හඬ කාඞරයෙන් ඉවතට නොයන තරමෙන් සුමටවත් නොවේය. මේ මුතුමැණිකෙගේ සැලැස්මේ අපුරුවය.

මිනිලාගේ වෙදනා බරිත හඬ මුළුතැන්ගේ පිටි කොටමින් සිටි ගැහැනුන් දෙදෙනාටත්, බතට ව්‍යාංජන සකසමින් සිටි රණාගේ මවටත් ඇසින. රණාගේ මව හිතට දැණුන විලියෙන් බිම බලාගත්තත්, ඇගේ හිතේ ආඩම්බරය අනෙක් ගැහුන්නට දැණින.

"රිදුනැයි..?" රණාගේ හිතත් සතුටෙන් ඉපිළිය.

"ආයේ අහනවා.. පුපුරු ගනවා වයේ.."

මෙවර මිනිලා කෙදිරි නැඟුවේ හෙමිහිටය. මුහුනේ දැඩි වෙදනා බවක්ය. එහෙත් සැබවින්ම එම වෙදනා බව ඇය මාවා ගත්තක් නොවේය. විදුරු පතුරෙන් තුවාලව දැණුන සැබෑ වෙද නාවෙන්නිය.

"ඩිංගක් මේ..., බලන්නට වෙයිද..?" රණා එය ඇසුවේ සතුටෙන්ය. මේ පුරුෂ හිතය.

"මේ... ඕණිමනං බලංට.." මිනිලා විලිබරිත අපහසුවක් පෑවත්, විලිබරිත සිනහවත් සහව නොගත්තාය.

කුඩා ලාම්පුව පත්තු කොටගත් රණා, එලිය ඇගේ යටිකයට කිට්ටු කළේය. තවමත් ඇගේ යොනී විවරයෙන් සිහිංච ලේ බිඳු වැටෙන්නේය. දෙතන් පොටට නමා ඇති සුදු පිරුවටයේ පෙර ගැලුව ඇගේ පිවිතුරු බවේ සළකුණුය. රණාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේ "මං එහෙනං එකියගේ එහෙවුවක් දෙපළ කරා" යැයි ආඩම්බරකාර පොදු පුරුෂ සතුටෙන්ය.

ඔහුගේ එම සතුටෙන් මිනිලාටත් සැහැල්ලුවක් දැණින. මෙතුවක් වූ හිතේ බර ඇගෙන් ගිලිහින. "මයේ දෙයියා..." ඇය රණාගේ මුහුණ සිපගත්තාය.

ඇරැඹී දෙවන වාරයේ මවා ගත් අපහසුවට, මිනිලා කෙදිරි නැගුවේ හත් අට මිණිත්තුවක්ය. "ඒ කාරිය අහවරක් උනාට පස්සේ ආයේ හිතේ හැටියට ඕන දෙයක් උනාය කියලා කමක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙගේ ඒ ඔවදන් හඬ ඇගේ හිතේ දෝංකාර දුන්නේය. එබැවින් දෙවන වටේ රණාගේ පහලොස්වන මෘදු ලිඟු පහරෙන්, හිත නිදහසෙ "ආහ්...මයේ දෙයියෝ.." යැයි මිනිලා කෙදිරි නැගුවේ නම්, පියාගේ ලිඟුවට වඩා තදින් රණාගේ ලිඟුවෙන් යෝනිය කැලතෙන්නට ගත් මිහිරෙන්ය.

"දැන් අමාරුවක් නැතුවැයි..?" රණාට ඇගේ මේ උනුහුම් කෙදිරිය හුරුය. ඇය දැන් ටිකෙන් ටික ඇවිස්සෙන්නේය. බියක් වෙන්නට දැන් හෙතුවක් නැත.

"ආහ්.. ඔවු මයේ දෙයියෝ... දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා..." මිනිලාට දැන් රණාගෙන් ලැබෙන මිහිර මණරමය. පියාගේ ලිඟුවට වඩා රණාගේ ලිඟුව විසල් බැවින් යෝනි පත්ලම කැලතෙන්නේය.

"දැන් ඩිංගක් තදින් කමක් නැතුවැයි..?" ලිඟුවට දැණුන ප්‍රථමයෝනි උනුහුමෙන් රණාගේ හිතත් මුරුණ්ඩුවය.

"ආයේ අහනවා... මෙහෙවු සතුවක් තියේය කියලා දන්නවනං.., කලියෙන්ම මයේ දෙයියට මෙහෙවුවට ඉඩ දෙන්නේ.." මිනිලා මෙවලේ රාණාව වැලඳ ගත්තේ, මුතුණිකේ දුන් අවසන් ඔවදනත්, වදනක් නැර එලෙසම, රණා හමුවේ ගලපමින්ය.

දෙදෙනාගේ රතිය අහවරක් වුනේ, යහනේ මේට්ටය බිමට පතිතවය. විලි බියක් වෙන්නට දෙයක් නැති නිසාවෙන්, මලිති ඔහුගේ ඇඟ මතටත් නැගය. දෙදෙනාටම ලද මේ සුරාංතය මණරමය. ඔවුනගේ මිහිරට බාදාවක් වූවා නම් ඒ, මුල් අඩහෝරාවේ ඇදේ චිරි බිරි හඬ පමණක්මය.

"මට හැමදාටම නං ඕං.... මෙහෙවුවට කට තදකොරන් ඉන්නට බැරිවෙයි.., ගුදිරිය හැම වෙලාවෙම බිම එලා ගන්නකම් ඉවසන් ඉන්ටත් බැරිවෙයි.. ඕන් මං වලත්තියක්ය කියලා, අම්මා අප්පුවයෙන් මට ආඩ පාලි අහංට තියන්ට එපා.." මිනිලා කීවේ මුසාවක් නොවේය. මේ වහල යට හිත නිදහසේ කෙදිරි නහන්නට බැරිය. පොඩ්ඩ හැරුණත් යහන "විරි.. බිරි.." හඬ නගන්නේය. මිනිලාට මේ නිදහස මදිය.

"මටත් ඒක නොතේරුනා නෙමෙයි.. මටත් නිදහසක් නැතුවා.." ඇය එදා පටං පැල්කොටයක් අටව ගන්නට කීවත්, තමා එය නොකරගත් අවාසනාව ඔහුට මෙවලේ වැටහුනේය. ඒ ඔහුටත් ඔහුගේ ආශාවන් නිදහස විදින්නට නොහැකි වූ නිසාවෙන්ය.

“ඒක හැබෑව... ඉක්මණට පැල්කොටයක් අටව නොගත්තොත්.., මුද්දෙන්නා වලත්තයෝ කියලා අම්මා අප්පුවවා ගෙයින් දොටට දානවා සහතිකයි” හෝරාවක වෙහෙස නිමාගත් රණා නැවතත් ඇගේ ඇඟ මතට ගොඩවුනේ නිකමටම නොවේය.

.....නිමි.....

ගිනියම් කෘතිය තුළින්, ගත හිත ගිනියම් කොටගත් ඔබ
සැමට ස්තූය.

ඔබ දැක්වූව අදහස්, යෝජනා, වෝදනා වලට මාගේ හද
පිරි ප්‍රණාමය.

...තවත් මෙවන්ම කෘතියකින් ඉක්මණින්ම හමුවෙමු...

ACID